

Poranek

*Zwiastun obecności Chrystusa
Christus*

Magazyn Poranek

Styczeń 2026

Spis treści

ARTYKUŁ TEMATYCZNY	1
---------------------------------	----------

ODNAWIANIE NASZYCH ŚLUBÓW	1
---------------------------------	---

BADANIE BIBLII	18
-----------------------------	-----------

POBUDZANIE DO SPRAWIEDLIWOŚCI	18
-------------------------------------	----

PRZYPOWIEŚĆ O SYNU MARNOTRAWNYM.....	22
--------------------------------------	----

FARYZEUSZ I CELNIK.....	25
-------------------------	----

JEZUS I PIOTR	28
---------------------	----

SZLACHETNI BEREJCZYCY.....	31
----------------------------	----

Śledźcie tekst w Biblii!

Odnawianie naszych ślubów

***„Gdy złożysz ślubowanie Panu, Bogu swemu,
nie zwlekaj z jego wypełnieniem, bo byłoby to
grzechem, a Pan, Bóg twój, na pewno zażąda od
ciebie jego wypełnienia”.***

Księga Powtórzonego Prawa 23:21

Od pokoleń początek nowego roku często kojarzy się z postanowieniem wyznaczenia sobie nowych celów. Jest to zatem odpowiedni czas, aby pomyśleć o podjęciu zobowiązań, które poprawią nasze życie. Wraz z nadejściem nowego roku 2026 wielu wiernych Pana skorzysta również z okazji, aby poważnie zastanowić się nad swoim poświęconym życiem w nowości życia. Ponownie poświęcą się, skupią się i będą dążyć do osiągnięcia wyższego poziomu rozwoju jako naśladowcy Jezusa, a także będą bardziej wierni w wypełnianiu swoich ślubów poświęcenia, ofiary i służby Panu, nawet aż do śmierci.

Przewrócenie nowej strony w naszych kalendarzach to doskonały moment, aby zastanowić się nad obfitością dobroci, miłosierdzia i błogosławieństw, które otrzymaliśmy z kochających rąk naszego Ojca Niebieskiego w kończącym się roku. Robimy to z

Styczeń 2026

wielką radością i wdzięcznością. Jest to również czas, aby z jeszcze większym oczekiwaniem i nadzieją patrzeć w przyszłość, widząc coraz więcej dowodów na to, że długo obiecane królestwo Chrystusa jest bliższe niż wtedy, gdy po raz pierwszy w nie uwierzyliśmy (Rzymian 13:11). Z niecierpliwością czekamy na możliwość wykorzystania naszego czasu, talentów i możliwości w nowy sposób, aby służyć naszemu kochającemu Ojcu Niebieskiemu i Jego ludowi. Będziemy również nadal przygotowywać się do udziału w Jego ostatecznych planach i cudownym zamyśle, aby przynieść błogosławieństwa życia i pokoju ubogiej, chorej grzechem i umierającej rodzinie ludzkiej oraz zapewnić pojednanie wszystkim posłusznym pod rządami nadchodzącego królestwa pokoju Chrystusa.

Składanie ślubowania

„Składanie ślubowania” oznacza uroczyste obietnicę lub zobowiązanie do wykonania określonej rzeczy. Kiedy szczerzy naśladowca naszego Pana Jezus składa ślubowanie, odzwierciedla to stan serca brata lub siostry i reprezentuje życie całkowitego oddania i służby Ojcu Niebieskiemu. Wiąże się to z poświęceniem wszystkiego, co mamy i wszystkiego, czym pragniemy być. (Psalm 50:5; 1 List Piotra 2:5). Składanie ślubowania Bogu musi odbywać się z

pełnym zamiarem wypełnienia tej obietnicy i wierności jej. Syn Dawida, Salomon, mówił o powadze składania ślubowań i wiernym ich dotrzymywaniu, pisząc: „Kiedy składasz Bogu obietnicę, nie zwlekaj z jej wypełnieniem, bo Bóg nie ma upodobania w głupcach. Dotrzymuj wszystkich obietnic, które mu składasz. Lepiej nic nie mówić, niż złożyć obietnicę i jej nie dotrzymać”. Księga Koheleta 5:4,5

Żywa ofiara

Wszystkie podobnie myślące dzieci Boże czerpią energię z mądrej rady apostoła Pawła, który napisał: „Dlatego zachęcam was, bracia i siostry, w świetle miłosierdzia Bożego, abyście składali swoje ciała jako żywą ofiarę, świętą i miłą Bogu – to jest wasza prawdziwa i właściwa cześć. Nie dostosowujcie się do wzorców tego świata, ale przemieniajcie się przez odnowienie umysłu. Wtedy będziecie mogli sprawdzić i uznać, jaka jest wola Boża – dobra, przyjemna i doskonała”. List do Rzymian 12:1,2

Inspirujące wezwanie Pawła, aby ofiarować nasze życie Ojcu Niebieskiemu, skierowane jest tylko do tych, którzy w pełni oddali swoje serca i życie Panu i zostali usprawiedliwieni przez krew ofiary Jezusa (Rz 5:8,9; 1 P 1:18,19). Ci zostali powołani i wybrani przez Boga w obecnym, odpowiednim czasie ofiary.

Tak jak starożytni arcykapłani Izraela ofiarowali się Bogu, tak samo uczynił Jezus. „W przeciwieństwie do innych arcykapłanów, nie musi On składać ofiar każdego dnia. Oni czynili to najpierw za swoje grzechy, a potem za grzechy ludu. Jezus jednak uczynił to raz na zawsze, ofiarowując się jako ofiara za grzechy ludu. Prawo wyznaczało arcykapłanów, którzy byli ograniczeni ludzką słabością. Ale po nadaniu prawa Bóg wyznaczył swojego Syna przysięgą, a Jego Syn został ustanowiony doskonałym Arcykapłanem na wieki”. List do Hebrajczyków 7:27,28

Apostoł doceniał przywilej życia w poświęceniu dla Boga. W liście do swojego ukochanego Tymoteusza przypomniawszy mu: „To jest pewna zasada: jeśli z Nim umrzemy, z Nim też będziemy żyć. Jeśli będziemy cierpieć, z Nim też będziemy królować. Jeśli Go wyrzekniemy się, On też nas wyrzeknie się. Jeśli będziemy niewierni, On pozostaje wierny, bo nie może zaprzeczyć się samego siebie”. 2 List do Tymoteusza 2:11-13

Najwyższy priorytet

Apostoł Piotr mówił o naszym podążaniu śladami Jezusa i podkreślał, jak ważne jest, aby uczynić to naszym najwyższym priorytetem w życiu. „Przez nie dał nam swoje drogocenne i wielkie obietnice,

abyście dzięki nim stali się uczestnikami boskiej natury, unikając zepsucia, jakie jest na świecie z powodu grzesznych pożądliwości. Z tego właśnie powodu starajcie się uzupełniać swoją wiarę cnotą, cnotę wiedzą, wiedzę samokontrolą, samokontrolę wytrwałością, wytrwałość pobożnością, pobożność braterską miłością (), a braterską miłość miłością”. 2 List Piotra 1:4-7

Apostoł dodaje dalej: „Dlatego, bracia, tym bardziej starajcie się utwierdzić swoje powołanie i wybór, bo jeśli to uczynicie, nigdy nie upadniecie; tak więc zostanie wam hojnie zapewnione wejście do wiecznego królestwa naszego Pana i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa”. 2 List Piotra 1:10,11

Zyskanie Chrystusa

Paweł napisał bardzo osobistą relację ze swoich doświadczeń w liście do kościoła w Filippi, która stanowi dla nas znaczącą lekcję. Powiedział: „Wszystko, co miałem, uznałem za stratę ze względu na Chrystusa. Wszystko bowiem uważam za stratę ze względu na przewyższającą wartość poznania Chrystusa Jezusa, Pana mojego. Dla Niego poniosłem stratę wszystkich rzeczy i uważam je za śmieci, aby zyskać Chrystusa i być w Nim znalezionym, nie mając własnej sprawiedliwości, która pochodzi z Prawa, ale tę, która pochodzi z

wiary w Chrystusa, sprawiedliwość od Boga, która zależy od wiary – abym poznał Go i moc Jego zmartwychwstania, i mógł uczestniczyć w Jego cierpieniach, stając się podobnym do Niego w Jego śmierci, aby w jakikolwiek sposób osiągnąć zmartwychwstanie

Apostoł mówi nam, że był gotów porzucić wszystkie osobiste nadzieje, ambicje i zaszczyty, aby otrzymać łaskę u Chrystusa. Tak samo powinno być z chrześcijaninem. Wszystkie inne zainteresowania i ziemskie korzyści nie mają trwałej wartości. Bledną one w porównaniu z nadzieją niebieską i osiągnięciem boskiej łaski i błogostawieństwa jako „spadkobiercy Boga i współdziedzicami Chrystusa”. List do Rzymian 8:16,17

Jezus nauczał w przypowieściach

Ważną lekcję dotyczącą tego, jak wypełniamy nasze śluby złożone Ojcu Niebieskiemu, dał nam Mistrz, gdy opowiedział przypowieść o talentach. „Królestwo Niebieskie można również porównać do człowieka, który wyruszył w daleką podróż. Zwołał swoich sług i powierzył im swoje pieniądze na czas swojej nieobecności. Jednemu dał pięć worków srebra, drugiemu dwa worki srebra, a ostatniemu jeden worek srebra – dzieląc je proporcjonalnie do ich zdolności. Następnie wyruszył w podróż” (Mt

25:14,15). Od Pięćdziesiątnicy każdy z poświęconych naśladowców Jezusa jest odpowiedzialny przed Bogiem zgodnie ze swoimi zdolnościami. Wyraża się to w wierności w wykorzystywaniu tego, co posiadają, w służbie dla Niego, w tym swojego czasu, wpływów i możliwości. „Cokolwiek dajecie, jest to mile widziane, jeśli dajecie z chęcią. Dajcie też zgodnie z tym, co macie, a nie z tym, czego nie macie” (2 Kor 8,12).

Pięć talentów i dwa

Kontynuując przypowieść, Jezus powiedział: „Sługa, który otrzymał pięć worków srebra, zaczął inwestować pieniądze i zarobił pięć kolejnych. Sługa z dwoma workami srebra również zabrał się do pracy i zarobił dwa kolejne. Ale sługa, który otrzymał jeden worek srebra, wykopał dziurę w ziemi i ukrył pieniądze swojego mistrza”. Ewangelia Mateusza 25:16-18

Odpowiedzialni zarządcy będą szukać i znajdować sposoby i miejsca, w których mogą wykorzystać talenty, które posiadają, i które są w pełni oddane Ojcu Niebieskiemu. Wykorzystują oni mądrość i osąd uświęcony, aby jak najlepiej wykorzystać opatrność i przewodnictwo Słowa Bożego. Naszym obowiązkiem jest studiowanie, w jaki sposób możemy najlepiej wykorzystać nasze talenty, aby

uzyskać jak największe korzyści i przynieść chwałę i cześć Panu. Sługa, który miał jeden talent, nie wykazał się właściwym osądem, ale nieostrożnie zakopał swój talent w ziemskich pragnieniach i dążeniach, wykazując w ten sposób brak miłości i wdzięczności wobec Boga za otrzymane od Niego błogosławieństwa.

Wtedy Jezus powiedział: „Po długim czasie ich mistrz powrócił z podróży i wezwał ich, aby złożyli mu sprawę z tego, jak wykorzystali jego pieniądze. Sługa, któremu powierzył pięć worków srebra, wystąpił z pięcioma kolejnymi i powiedział: Mistrzu, dałeś mi pięć worków srebra do zainwestowania, a ja zarobiłem pięć kolejnych. Mistrz był pełen pochwał. Dobrze, sługo dobry i wierny. Byłeś wierny w zarządzaniu tą niewielką kwotą, więc teraz powierzę ci znacznie większą odpowiedzialność. Przyjdź i dziel radość swojego mistrza! Sługa, który otrzymał dwa worki srebra, wystąpił i rzekł: „Mistrzu, dałeś mi dwa worki srebra do zainwestowania, a ja zarobiłem dwa kolejne”. Mistrz rzekł: „Dobrze, sługo dobry i wierny. Byłeś wierny w zarządzaniu tą niewielką kwotą, więc teraz powierzę ci znacznie większą odpowiedzialność”. Chodź i dziel się radością swojego mistrza!”. Ewangelia według św. Mateusza 25:19-23

Stwierdzenie zawarte w przypowieści, że Pan otrzymał później sprawozdanie od swoich sług, wskazuje na fakt, że każdy z naśladowców Jezusa jest osądzany pod kątem wierności w wykorzystywaniu talentów, zdolności i możliwości, jakie otrzymał podczas swojej chrześcijańskiej drogi. Apostoł Piotr powiedział: „Nadszedł czas, aby sąd rozpoczął się od domu Bożego” (1 Piotra 4:17). Do tej myśli Paweł dodał: „Pracujemy, abyśmy, obecni lub nieobecni, byli przez Niego przyjęci. Wszyscy bowiem musimy stanąć przed sądem Chrystusa, aby każdy otrzymał zapłatę za uczynki dokonane w ciele, zgodnie z tym, co uczynił, czy to dobre, czy złe” (). 2 Koryntian 5:9,10

Niewydajny sługa

Kontynuując przypowieść, czytamy: „Wtedy ten, który otrzymał jeden talent, wystąpił i rzekł: Mistrzu, wiedziałem, że jesteś człowiekiem surowym, zbierającym tam, gdzie nie zasiałeś, i zbierającym tam, gdzie nie rozrzuciłeś ziarna. W obawie poszedłem i ukryłem twój talent w ziemi. Oto, weź to, co twoje! Jego mistrz odpowiedział mu: Sługo zły i leniwy! Wiedziałeś więc, że zbieram tam, gdzie nie zasiałem, i zbieram tam, gdzie nie rozsiałem? Powinieneś być więc zainwestować moje pieniądze u bankierów. Gdybym wrócił, otrzymałbym swoje

pieniądze z odsetkami”. Ewangelia Mateusza 25:24-27

Nieopłacalny sługa, który miał jeden talent, stanowi ważny punkt odniesienia, jak pokazują kolejne wersety: „Wtedy mistrz rzekł: Zabierzcie mu ten talent i dajcie temu, który ma dziesięć talentów, bo każdemu, kto ma coś, będzie dodane, i będzie miał więcej niż wystarczająco. A temu, kto nic nie ma, zostanie odebrane nawet to, co ma”. Ewangelia Mateusza 25:28,29

Poprzez tę przypowieść Jezus nauczał, że ci, którzy nie wykorzystują dostępnych im możliwości i przywilejów, aby służyć Bogu, zostaną pozbawieni tych przywilejów. Zostaną one przekazane innym, którzy wiernie wykorzystali swoje talenty i możliwości, przynosząc zysk.

Wyzwanie szatana

Nasz Pan Jezus jest dla nas najlepszym przykładem całkowitego oddania, za którym powinniśmy podążać. Wykazał się tym oddaniem wkrótce po tym, jak został ochrzczony w rzece Jordan przez Jana Chrzciciela. Właśnie wtedy Ojciec Niebieski pozwolił szatanowi kusić go zgodnie z ciałem, światem i przeciwnikiem. Ewangelia mówi: „Wtedy Duch wyprowadził Jezusa na pustynię, aby był tam kuszony przez diabła. Przez czterdzieści dni i

czterdzieści nocy pościł i stał się bardzo głodny”.
Mateusz 4:1,2

Jezus odrzucił pierwszą sugestię szatana, że jeśli jest Synem Bożym, może nakazać, aby kamienie zamieniły się w chleb, aby zaspokoić swój głód. Jezus szybko odpowiedział cytatem z Pisma Świętego, głosząc: „Napisano: Nie samym chlebem żyje człowiek, ale każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych”. Mateusz 4:3,4; Powtórzonego Prawa 8:3

W swojej drugiej próbie szatan zacytował fragment Pisma Świętego- Psalm 91:11,12 – który pozornie zapewniał Jezusa, że jeśli rzeczywiście jest Synem Bożym, może rzucić się z szczytu świątyni, nie obawiając się żadnej krzywdy. Ponownie Pan zwrócił się do Pisma Świętego, aby znaleźć odpowiedź – taką, która właściwie wyjaśniała znaczenie tego, co szatan zacytował w sposób zwodniczy. Jezus powiedział: „Nie będziesz kusił Pana, Boga swego”. Mateusz 4:5-7; Powtórzonego Prawa 6:16

Trzecią próbą szatana przeciwko Jezusowi było przeniesienie go myślowo na bardzo wysoką górę, z której mogli oglądać wszystkie królestwa świata. Diabeł zaoferował, że odda je Jezusowi, jeśli ten upadnie i odda mu pokłon. Jednak nasz Pan ponownie odpowiedział: „Napisano: Będziesz oddawał pokłon Panu, Bogu swemu, i jemu samemu

służył”. Mateusz 4:8-10; Powtórnego Prawa 6:13,14

Później apostoł Paweł określił szatana jako boga obecnego złego świata. „Szatan, który jest bogiem tego świata, zaślepił umysły niewierzących. Nie są oni w stanie dostrzec chwalebnego światła Dobrej Nowiny. Nie rozumieją przesłania o chwale Chrystusa, który jest dokładnym odbiciem Boga”. (2 Koryntian 4:4). Kiedy Jezus stanął przed Piłatem, przyznał, że będzie miał królestwo, ale nie będzie ono „z tego świata”. Powiedział do Piłata: „Moje królestwo nie jest królestwem ziemskim. . . moje królestwo nie jest z tego świata. (J 18:36). Dzięki temu rozumiemy, że jakiegokolwiek dzielenie z szatanem władzy nad obecnym złym światem byłoby grzechem ze strony Jezusa. Wiedząc o tym, Pan nie dał się zwieść propozycji szatana.

Przygotowanie do walki

W liście do kościoła w Efezie Paweł napomina: „W końcu bądźcie mocni w Panu i w potężnej mocy Jego. Przyobleczcie się w pełną zbroję Bożą, abyście mogli się ostać przed podstępami diabła. Nasza walka nie toczy się bowiem przeciwko krwi i ciału, lecz przeciwko władzom, przeciwko zwierzchnościom, przeciwko władzom tego świata ciemności i przeciwko duchowym siłom zła w sferach

niebieskich” (Efezjan 6:10-12). Apostoł zachęcał braci do większej wiary, pewności siebie i zaufania do mocy naszego Pana. Jest to szczególnie ważne w czasach, w których obecnie żyjemy.

„Dlatego przyobleczcie się w pełną zbroję Bożą, abyście mogli się ostać przed złym w dniu złym i pozostać zwycięzcami. Stańcie więc mocno, przepasawszy biodra wasze prawdą i oblekając się w pancerz sprawiedliwości Bożej. Jako obuwie załóżcie pokój, który pochodzi z Dobrej Nowiny, abyście byli w pełni przygotowani. Oprócz tego wszystkiego, trzymajcie tarczę wiary, aby powstrzymać ogniste strzały diabła. Załóżcie hełm zbawienia, i weźcie miecz Ducha, którym jest słowo Boże”. List do Efezjan 6:13-17

Przyobleczenie się w pełną zbroję Bożą jest konieczne, aby chronić nas przed ognistymi strzałami, które mogą nas spotkać, ponieważ nasza walka toczy się przeciwko księżciu ciemności i złym duchom w niebiańskich miejscach. Jeśli szatan zda sobie sprawę, że jesteśmy dobrze chronieni i opieramy się mu dzięki łasce i sile, jaką daje nam Ojciec Niebieski, wycofa się ze swoich ataków, choć zawsze będzie czujny, aby sprawdzić, czy z powodu braku czujności nie odłożyliśmy w jakiś sposób chrześcijańskiej zbroi. Jakuba 4:7; 1 Piotra 5:8,9

W obliczu tego niespokojnego świata

Wkraczając w nowy rok 2026, jesteśmy świadomi strachu i niepewności, które ogarnęły narody. W wielu tak zwanych krajach zachodnich nasila się polaryzacja poglądów rządów i społeczeństw na niemal wszystkie kwestie krajowe i światowe. Skutkuje to rosnącymi niepokojami politycznymi i społecznymi, a w niektórych przypadkach przemocą i zabójstwami. Z drugiej strony sztuczna inteligencja (AI) rozwija się w tempie geometrycznym na całym świecie. Wiąże się to z wieloma obawami dotyczącymi jej destrukcyjnego wykorzystania, zarówno wobec jednostek, jak i całego społeczeństwa. Stopniowe osłabienie rynku pracy i zatrudniania jest również przedmiotem troski wielu osób i rodzin. Obawy te potęguje perspektywa likwidacji ogromnej liczby miejsc pracy w wyniku coraz szerszego stosowania sztucznej inteligencji.

Na arenie międzynarodowej trwa wojna między Rosją a Ukrainą, bez porozumienia w sprawie ostatecznego pokojowego rozwiązania. Choć Izrael i Hamas zgodziły się ostatnio na zawieszenie broni i pewne inne postanowienia, sytuacja w Izraelu i na Bliskim Wschodzie w ogóle nadal jest beczką prochu, która może wybuchnąć potencjalnymi konfliktami, atakami i ewentualnym wznowieniem wojny totalnej. Do tego dochodzi rosnący

antysemityzm w wielu krajach, ponieważ ludzie i narody coraz częściej obwiniają Izrael za wiele problemów, z jakimi boryka się ta część świata. Organizacje terrorystyczne nadal działają w różnych częściach świata, powodując, że wielu ludzi obawia się, kiedy i gdzie może dojść do kolejnego ataku. Te i wiele innych dowodów na rosnące zamieszanie na świecie w momencie wkraczania w rok 2026 z pewnością przywodzą na myśl słowa Pawła: „W dniach ostatecznych nastaną czasy trudne” (2 Tymoteusza 3:1). (2 Tymoteusza 3:1) Jakże ważne jest zatem dla chrześcijan, abyśmy tym bardziej uznali konieczność przyobleczenia się w pełną zbroję Bożą i utrzymania naszej determinacji do walki w dobrej walce wiary. 1 Tymoteusza 6:12

Codzienne przypomnienie

Wielu studentów Biblii zna tekst „Moja poranna determinacja”, który jest wspaniałym źródłem codziennej pomocy i zachęty dla wielu chrześcijan. Cieszymy się nadal jego wspaniałym zakresem błogosławieństw, starając się utwierdzić nasze powołanie i wybrany. Zamieszczamy go tutaj jako przypomnienie naszej odpowiedzialności i przywileju odnowienia naszych ślubowań wobec Pana teraz i przez cały nadchodzący Nowy Rok.

Moje poranne postanowienie

Moja pierwsza myśl będzie brzmiała: „Czym się odwdzięczę Panu za wszystkie Jego dobrodziejstwa wobec mnie? Wezmę kielich zbawienia i wzywam imienia Pana [o łaskę pomocy]. Spełnię moje śluby wobec Najwyższego”. Psalm 116:12-14

Pamiętając o boskim wezwaniu: „Zgromadźcie do mnie moich świętych, tych, którzy zawarli ze mną przymierze przez ofiarę” (Psalm 50:5), postanawiam, że dzięki łasce Pana, jako święty Boży, wypełnię dzisiaj moje śluby, kontynuując dzieło poświęcania ciała i jego interesów, abym mógł osiągnąć niebiańskie dziedzictwo jako współdziedzic mojego odkupiciela.

Będę starał się być prosty i szczery wobec wszystkich.

Nie będę starał się zadowolić i czcić siebie, ale Pana.

Będę uważał, aby czcić Pana moimi ustami, aby moje słowa były łagodne i błogosławione dla wszystkich.

Będę starał się być wierny Panu, Prawdzie, braciom i wszystkim, z którymi mam do czynienia, nie tylko

w wielkich sprawach, ale także w małych rzeczach życia.

Ufając boskiej opiece i opatrnościowemu kierowaniu wszystkimi moimi interesami dla mojego najwyższego dobra, będę starał się nie tylko być czystym w sercu, ale także odpierać wszelki niepokój, niezadowolenie i zniechęcenie.

Nie będę narzekał ani nie będę się buntował przeciwko temu, na co pozwala opatrność Pana, ponieważ

„Wiara może Mu mocno ufać, bez względu na to, co się stanie”.

Pobudzanie do sprawiedliwości

***Kluczowe wersety: „Jeśli mówimy, że nie mamy grzechu, oszukujemy samych siebie i nie ma w nas prawdy. Jeśli wyznajemy nasze grzechy, On jest wierny i sprawiedliwy, aby nam przebaczyć grzechy i oczyścić nas z wszelkiej nieprawości”.
1 List Jana 1:8,9***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
1 List Jana 1:5-10; 2:1-8***

Uczeni uważają, że list ten został napisany około 90 roku n.e. W tym czasie chrześcijaństwo osiągnęło już znaczną popularność, a wierzący byli rozsiani po całym świecie pogańskim. Wiele aspektów chrześcijaństwa przemawiało do ówczesnych filozofów greckich. Starali się oni jednak połączyć je ze swoimi pogańskimi filozofiami i wielu z nich stało się tak zwanymi „filozofami chrześcijańskimi”. Apostoł Paweł ostrzegł, że było to „sprzeczne z tym,

co fałszywie nazywa się wiedzą”. 1 List do Tymoteusza 6:20

List Jana został napisany, aby wzmocnić chrześcijan przeciwko tym wywrotowym naukom filozofów. On napominał ich, aby trzymali się wyłącznie doktryn Jezusa i apostołów, a te filozoficzne nauki uważali za kłamstwa. Wszyscy tacy fałszywi nauczyciele mieli być uważani za przedstawicieli „wielu antychrystusów”, czyli przeciwników Chrystusa, o których apostoł Jan ostrzegał, że „już teraz” są na świecie. 1 Jana 2:18

Celem Jana przy pisaniu tego listu było pobudzenie ich do sprawiedliwości: „Piszę do was, dzieci, ponieważ wasze grzechy są wam odpuszczone ze względu na Jego imię. Piszę do was, ojcowie, ponieważ znacie Tego, który jest od początku. Piszę do was, młodzieńcy, ponieważ przezwyciężyliście złego. Piszę do was, dzieci, ponieważ znacie Ojca. Piszę do was, ojcowie, ponieważ znacie Tego, który jest od początku. Piszę do was, młodzieńcy, ponieważ jesteście silni, a słowo Boże trwa w was i przezwyciężyliście złego”. 1 List Jana 2:12-14

W czasie pisania tego listu apostoł Jan był już dość stary. Dzięki swoim doświadczeniom stał się bardzo łagodny i dlatego zwracał się bardzo czule zarówno do osób dojrzałych w wierze, jak i do nowicjuszy. Pragnął, aby zdali sobie sprawę z ważnej

odpowiedzialności, jaką jest powstrzymywanie się od grzechu, trwanie w miłości Bożej i dojrzewanie w Chrystusie.

Warto zauważyć, że większość chrześcijan nigdy nie doświadcza pełni radości, pokoju i błogosławieństwa, które mogliby posiadać. Wielu zadowala się podstawowymi zasadami doktryny Chrystusa i jako „niemowlęta” nie idą dalej, aby w pełni rozwinąć te zasady w poświęceniu i służbie. (1 Koryntian 3:1). Jan pragnął pobudzić umysły i serca wierzących do docenienia i wykorzystania ich przywilejów w Chrystusie, aby w ten sposób mogli wzrastać i rozwijać się w Nim.

„To, co było od początku, cośmy słyszeli, cośmy widzieli własnymi oczami”, od początku służby Jezusa, było świadectwem Jana. (1 Jana 1:1). On i inni apostołowie widzieli Chrystusa w Jego życiu i śmierci; widzieli Go po Jego zmartwychwstaniu; wiedzieli, że te rzeczy są prawdziwe. Apostołowie ponieśli stratę wszystkiego, głosząc słowo Prawdy. Filipian 3:8

Świadectwo, na którym opiera się wiara chrześcijańska, nie pochodzi od człowieka, ale od Boga. Człowiek nie miał żadnego świadectwa w tej sprawie, które byłoby warte wysłuchania, dopóki Bóg nie przemówił, najpierw przez Jezusa, a potem przez

apostołów. Ponieważ widzieli i znali Jezusa, mamy ich pewne świadectwo, a ich „świadectwo jest prawdziwe”. Jana 21:24

Przypowieść o synu marnotrawnym

***Werset kluczowy: „Albowiem ten mój syn był umarły, a znów ożył; zaginął, a został znaleziony. I zaczęli się weselić”.
Łukasz 15:24***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Łukasz 15:11-24***

Przypowieść o synu marnotrawnym zaczyna się od słów: „Pewien człowiek miał dwóch synów. Młodszy z nich powiedział ojcu: Chcę otrzymać teraz moją część majątku, zanim umrzesz. Ojciec zgodził się więc podzielić swój majątek między synów. Kilka dni później młodszy syn spakował wszystkie swoje rzeczy i wyjechał do odległej krainy, gdzie roztrwonił wszystkie swoje pieniądze, prowadząc rozrzutne życie. Kiedy skończyły mu się pieniądze, w kraju tym nastąpił wielki głód i zaczął cierpieć głód”. Łk 15:11-14

Ta przypowieść w ogólnym sensie ilustruje postępowanie Boga wobec całej ludzkości. Młodszy syn, otrzymawszy wiele od ojca, opuścił jego dom i

roztrwonil wszystko, co otrzymał, wydając to „n ,
prowadząc rozrzutne życie”. Opuszczając przywileje
domu ojca, ilustruje on wszystkich tych, którzy
popadli w grzech i stali się „martwi w grzechach i
występkach”. List do Efezjan 2:1; List do Rzymian
3:23

Po uświadomieniu sobie swojej krnąbrności młodszy
syn pokornie powrócił do ojca. Powiedział: „Pójdę do
domu mojego ojca i powiem: Ojcze, zgrzeszyłem
przeciwko niebu i przeciwko tobie i nie jestem już
godzien nazywać się twoim synem. Proszę, przyjmij
mnie jako najemnego sługę”. Wrócił więc do domu
ojca. A gdy był jeszcze daleko, ojciec ujrzał go i
uderzyło go współczucie. Pobiegnął do niego, rzucił mu
się na szyję i ucałował go. Łk 15:18-20

Buntowniczy syn zdał sobie sprawę ze swoich
błędów i powrócił do ojca, który przyjął go z radością.
Dla ojca był martwy, dopóki był daleko. Jednak gdy
dobrowolnie powrócił, znów stał się żywy. Jakże
wspaniale ilustruje to nam długość, szerokość,
wysokość i głębokość miłości Boga. Opowiadając tę
przypowieść, Jezus pragnął, aby jego słuchacze
mieli ilustrację Bożej dobroci i troski w Jego
pragnieniu odzyskania zagubionej rasy ludzkiej.
Rzeczywiście, wszyscy byli zgubieni z powodu
grzechu Adama, ale wszyscy będą mieli szansę na
życie dzięki Chrystusowi. „Skoro przez człowieka

przyszła śmierć, przez człowieka też przyszło zmartwychwstanie. Bo jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy będą ożywieni". 1 List do Koryntian 15:21,22

W innej lekcji płynącej z tej przypowieści ojciec dobrze reprezentuje Jehowę Boga; starszy syn ilustruje wiernych sług Izraela i proroków Starego Testamentu; a młodszy syn reprezentuje pozostałą część narodu, która była w dużej mierze skłonna do uporu i krnąbrności w odniesieniu do boskiego prawa. Ponieważ naród izraelski jako całość odrzucił Jezusa jako swojego Mesjasza i ukrzyżował go, został odrzucony przez Boga. Jezus powiedział: „Oto wasz dom zostanie wam pozostawiony pusty”. Mateusz 23:38

Jednak podobnie jak syn marnotrawny, Izrael również powróci do pełnej łaski Bożej. „I tak cały Izrael zostanie zbawiony. Jak mówi Pismo: «Z Jerozolimy przyjdzie ten, który wybawia, i odwróci Izrael od bezbożności. A to jest moje przymierze z nimi, że zgładzę ich grzechy. ... Bóg bowiem poddał wszystkich nieposłuszeństwu, aby mógł okazać wszystkim miłosierdzie. O głębokości bogactwa, mądrości i wiedzy Boga! Jakże niezbadane są Jego wyroki i niepojęte Jego drogi!” List do Rzymian 11:26-33

Faryzeusz i celnik

Werset kluczowy: „Powiadam wam, że ten człowiek wrócił do domu usprawiedliwiony, a nie tamten; bo każdy, kto się wywyższa, będzie poniżony, a kto się poniża, będzie wywyższony”.
Łukasz 18:14

Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Łukasz 18:9-14

Faryzeusze byli uważani za bardzo religijną grupę wśród Żydów. Byli pobożni, przynajmniej na pozór, i bardzo skrupulatnie przestrzegali tradycji. Jednak w głębi serca, jak mówi nam Pan, jako grupa byli dalecy od sprawiedliwości. „Biada wam, uczeni w Piśmie i faryzeusze, obłudnicy!” Jezus, ponieważ potrafił czytać w ich sercach, był kompetentny, aby dodatkowo ogłosić, że są oni jak grobowce, pięknie białe na zewnątrz, ale wewnątrz pełne zepsucia. Mateusz 23:27

W dzisiejszym chrześcijaństwie istnieją podobne grupy – ludzie, którzy na zewnątrz są moralni, bardzo skrupulatni, dokładni i sumienni, a jednak nie podobają się Panu. Są dumni ze swojej sprawiedliwości i nie zdają sobie sprawy, że chociaż

mogą być z natury mniej zdeprawowani niż inni, nie mają się czym chwalić. Podobnie jak cała ludzkość, daleko im do doskonałości. „Nie ma sprawiedliwego, ani jednego. ... Wszyscy zboczyli z drogi” (Rzymian 3:10-12). Przypowieść z naszej lekcji ma na celu pokazanie, że Bóg patrzy z większą sympatią i współczuciem na osobę bardziej grzeszną, która jest pokorna i uznaje swój stan, niż na osobę moralnie lepszą, która chwali się swoją rzekomą sprawiedliwością.

Przypowieść zaczyna się słowami: „Dwóch mężczyzn poszło do świątyni, aby się modlić; jeden był faryzeuszem, a drugi celnikiem. Faryzeusz stanął i modlił się tak w duchu: Boże, dziękuję Ci, że nie jestem jak inni ludzie, zdziercy, niesprawiedliwi, cudzołożnicy, ani nawet jak ten celnik. Poszczę dwa razy w tygodniu, oddaję dziesięcinę ze wszystkiego, co posiadam”. (Łk 18:10-12). Samozwańczy faryzeusz był pod wieloma względami osobą o wysokich standardach moralnych. Był jednak bardzo dumny i chwalił się swoimi sprawiedliwymi uczynkami. Bardzo szybko potępiał innych, co było wyraźnym znakiem złego stanu jego serca.

Drugi człowiek z przypowieści – celnik, czyli poborca podatkowy – należał do niższej klasy społecznej i był powszechnie pogardzany przez ludzi. Miał wiele słabości i grzesznych skaz, ale zdawał sobie sprawę

ze swojego stanu. „Celnik stał z daleka i nie śmiał nawet podnieść oczu ku niebu, ale bił się w piersi, mówiąc: Boże, bądź miłosierny dla mnie, grzesznika” (Łk 18:13).

Wszyscy chrześcijanie, dzięki swojej relacji z Bogiem, pokryciu ich grzechów, zrodzeniu z ducha i przemianie zachodzącej w ich sercach, mają wszelkie powody, by dziękować Panu. Nie mają jednak nic, czym mogliby się chwalić, lub jak ujął to apostoł Paweł: „Czym się różnisz od innych? Co masz, czego nie otrzymałeś? ... dlaczego się chwalisz, jakbyś nie otrzymał? 1 List do Koryntian 4:7

Jeśli zatem różnica między nami a innymi jest postrzegana jako dzieło Pana i Jego łaski w nas, a nie jako nasze własne osiągnięcie, jest to właściwa postawa serca. Wszyscy, którzy to rozumieją, mogą właściwie dziękować Panu, że pod tym względem różnią się od innych. Tylko dzięki Bogu i Jego Synowi, Chrystusowi Jezusowi, jesteśmy inni. „Z łaski bowiem jesteście zbawieni przez wiarę, a to nie z waszych uczynków, lecz jest to dar Boży, aby się nikt nie chlubił. Jesteśmy bowiem Jego dziełem, stworzeni w Chrystusie Jezusie”. List do Efezjan 2:8-10

Jezus i Piotr

Werset kluczowy: „Po raz trzeci zapytał go: Szymonie, synu Jana, czy miłujesz Mnie? Piotr był zasmucony, że Jezus po raz trzeci zapytał go: „Czy mnie kochasz?”. Odpowiedział: „Panie, Ty wszystko wiesz, Ty wiesz, że Cię kocham”. Jezus rzekł: „Paś moje owce”. Jana 21:17

Wybrane fragmenty Pisma Świętego: **Jana 21:15-19**

W naszym kluczowym wersecie zmartwychwstanie Jezus po raz trzeci zapytał Piotra, czy go kocha. Usłyszenie tego pytania po raz trzeci musiało przywołać w pamięci Piotra scenę z sali sądowej Kajfasza, kiedy to trzykrotnie zaparł się swojego mistrza, a nawet przeklął go (Mt 26:69-75). Trzykrotnie Piotr zaparł się Pana, a teraz Pan trzykrotnie poprosił go, aby potwierdził swoje oddanie. W ten sposób Piotr otrzymał dodatkowe zapewnienie o pełnym przywróceniu miłości i łaski swojego Mistrza. Te trzy pytania zadane Piotrowi są jedyną wzmianką w Piśmie Świętym, która nawiązuje

do jego zaparcia się Pana, oczyszczając go z dalszych wyrzutów.

W swoim pytaniu skierowanym do Piotra Pan po prostu zapytał: „Czy mnie kochasz?”. Mistrz nie wyrzucał mu trzech zaparcć się, ale teraz chciał jedynie upewnić się co do głębi miłości i oddania Piotra. Być może uważalibyśmy za konieczne, aby Piotr najpierw przeprosił. Wyciągnijmy wnioski z tej lekcji, aby upominać innych bardzo delikatnie, raczej poprzez aluzję niż bezpośrednie oskarżenie; poprzez pytanie dotyczące ich obecnego stanu serca, a nie poprzedniego stanu, w którym mogli popełnić błąd. Pytania Jezusa skierowane do Piotra służyły również ważnemu celowi, jakim było przeciwdziałanie jego skłonności do kochania i służenia swojej działalności rybackiej bardziej niż sprawie Chrystusa.

Kiedy nasz Pan zapytał Piotra „czy mnie kochasz?” w pierwszych dwóch pytaniach, użyto greckiego słowa „agapao”, które oznacza miłość w jej najwyższej formie – bezinteresowną, ofiarną i w pełni oddaną, niezależnie od okoliczności i nagrody. W trzecim pytaniu użyto greckiego słowa „phileo”, oznaczającego miłość rodzinną, braterskie uczucie i przyjaźń. Piotr był tym zasmucony. Wiedział, że kochał Mistrza braterską miłością i uczuciem, ale

zdał sobie sprawę, że nie osiągnął jeszcze najwyższej formy miłości – „agapao”.

Jedną z najbardziej godnych pochwały cech charakteru Piotra była jego wytrwałość. Jeśli popełnił błąd, szybko zmieniał kurs, gdy tylko zwrócono mu na to uwagę. Żałował, że między nim a Panem pozostała jakaś chmura, której jego skrucha nie usunęła całkowicie. Jezus wiedział, że serce Piotra było czyste. Zamiast wytykać mu poprzedni błąd, poinformował go o zadaniu, które chciał mu powierzyć. Prosząc Piotra, aby „paść moje owce” i „moje baranki”, Jezus podkreślał, że teraz zadaniem Piotra będzie opieka nad Jego trzodą, a nie łowienie ryb (J 21, 15-17). Pan przypominał Piotrowi, że wcześniej powołał go, aby był „rybakiem ludzi”. Wiedząc, że jego serce pozostało lojalne i pełne zapału, Jezus odnowił to powołanie (Mt 4, 19).

Gdyby Piotr kontynuował działalność rybacką i zaniedbał owce Pana, jego działania byłyby sprzeczne z jego odpowiedzią. Byłoby to miłość w słowach, ale nie w czynach i prawdzie. My również powinniśmy wyciągnąć wnioski z tego doświadczenia. Zgodnie ze słowami Jezusa, porzućmy światowe cele i ambicje i zaangażujmy się całym sercem, tak jak Piotr, w służenie potrzebom duchowych owiec, naszych braci w Chrystusie. 1 Piotra 4:10,11

Szlachetni Berejczycy

***„Żydzi z Berei byli szlachetniejsi niż ci z Tesaloniki, ponieważ przyjęli przesłanie z wielką gorliwością i codziennie badali Pisma, aby sprawdzić, czy to, co mówił Paweł, jest prawdą. W rezultacie wielu z nich uwierzyło, podobnie jak wiele znanych greckich kobiet i wielu greckich mężczyzn”.
Dzieje Apostolskie 17:11,12***

Wraz z nadejściem nowego roku nadszedł odpowiedni czas, aby wszyscy poszukujący prawdy studenci Biblii przypomnieli sobie o znaczeniu pilnego studiowania Słowa Bożego. Biblia jest powszechnie uznawana za największą księgę wszechczasów. Jej daleka przeszłość sięga samych początków cudownego dzieła stworzenia ziemi i jej ostatecznego przygotowania jako domu dla ziemskiego stworzenia Bożego. Na jej stronach znajduje się przytłaczający dowód jej znaczenia i znaczenia dla rodziny ludzkiej. Od wieków jest ona uznawana przez niezliczoną liczbę ludzi za natchnione Słowo naszego kochającego Ojca Niebieskiego, wielkiego Boga wszechświata.

Nauki i sprawiedliwe zasady zawarte w Biblii odróżniają ją od wszystkich innych ksiąg i sprawiają, że pozostaje ona nym wzorcem Prawdy nawet w naszym współczesnym świecie. Jej główny temat, jakim jest odkupienie i ostateczne wyzwolenie rodziny ludzkiej z niszczycielskiego wpływu grzechu i śmierci, można znaleźć w różnych księgach napisanych przez wielu autorów na przestrzeni długich stuleci. Podkreśla to boską inspirację Biblii, jej harmonię i cel. Naszą uwagę zwracają zatem różne zasady Prawdy, w których każdy natchniony pisarz harmonizuje z tym, co napisali inni, choć w innym czasie i miejscu.

Święte Słowo Boże jest określane jako pochodnia cywilizacji. Jego nauki moralne i etyczne wywarły większy wpływ na umysły ludzkości, skłaniając ją do prowadzenia szlachetniejszego życia, niż jakakolwiek inna księga. Jest niemal niewyczerpanym źródłem inspirujących i pocieszających przesłań. Wielu uznało Biblię za źródło pocieszenia w chwilach smutku. Inni znaleźli w niej siłę, by stawić czoła niepewnościom życia, a niektórzy sięgają po jej liczne nauki, aby znaleźć otuchę.

W szczególności Biblia jest podręcznikiem chrześcijaństwa. Objawia ona cudowny plan i cel Ojca Niebieskiego w stworzeniu Jego ludzkiej

rodziny i jej zbawieniu. Przesłanie to zmierza do wielkiego i ostatecznego zakończenia, którego kulminacją będzie przyszłe panowanie chwalebego królestwa Chrystusa, sprawującego władzę i autorytet nad całą ziemią. Jak mówi Biblia „”, jest to „zgodnie z planem wieków”, który Bóg „ustanowił dla namaszczonego Jezusa, naszego Pana”. List do Efezjan 3:11

W odniesieniu do wspaniałego autora Biblii i Jego wiecznego zamysłu psalmista Dawid napisał: „Niebo głosi chwałę Boga, a firmament obwieszcza dzieło Jego rąk. Dzień po dniu głosi to, noc po nocy objawia wiedzę. Nie mają głosu, nie używają słów, nie słyszą od nich żadnego dźwięku. A jednak ich głos rozchodzi się po całej ziemi, a ich słowa docierają do krańców świata. W niebiosach Bóg rozbił namiot dla słońca. Jest ono jak oblubieniec wychodzący ze swojej komnaty, jak bohater radosny, że może przebiec swoją trasę. Wschodzi na jednym końcu niebios i okrąża je, aż do drugiego końca; nic nie jest pozbawione jego ciepła. Prawo Pana jest doskonałe, orzeźwiające duszę. Przykazania Pana są godne zaufania, czynią mądrym prostego. Przykazania Pana są słuszne, radują serce. Nakazy Pana są jasne, oświecają oczy. Bojaźń Pańska jest czysta, trwa na wieki. Wyroki Pana są pewne, wszystkie są sprawiedliwe. Są cenniejsze niż złoto, niż wiele

czystego złota; są słodsze niż miód, niż miód z plastra”. Psalm 19:1-10

Służba dla wiary

W początkach istnienia Kościoła apostoł Paweł i jego towarzysze podróżowali po całym świecie, aby głosić prawdę nawróconym chrześcijanom. Pomagali nowym braciom w Chrystusie organizować zgromadzenia, aby studiować, służyć i budować wspólnotę. Dzięki wielkiej mądrości i opatrności Boga Łukasz, historyk i autor Dziejów Apostolskich, zapisał wiele z tych ważnych wydarzeń. Dzieje Apostolskie 1:1,2; Łukasz 1:1-4

Znajomość Prawdy, którą głosili Paweł i inni, głosiła plan i cel Ojca Niebieskiego dotyczący ostatecznego zbawienia i pojednania Jego grzesznej i umierającej rodziny ludzkiej. (Efezjan 1:13; Kolosan 1:20; Tytusa 2:11). Duch Święty Prawdy otworzył również drogę dla małego stada wiernych naśladowców Chrystusa, aby dążyli do niebiańskiego powołania i otrzymali pozycję jako część oblubienicy Chrystusa. Mamy zatem zapewnienie: „Nie bójcie się, małe stado, bo waszemu Ojcu upodobało się dać wam królestwo”. Łukasz 12:32

Wierni będą mieli przywilej dzielić z uwielbionym Panem Jego niebiańskie królestwo i rozszerzać

błogosławieństwa na wszystkie rodziny ziemi (Rdz 22:16-18). Ten chwalebny plan przewiduje również zmartwychwstanie wszystkich, którzy spoczywają w grobach – tych, którzy nieświadomie czekają na ustanowienie przyszłego królestwa pod rządami Chrystusa (). J 5:28,29; Dzieje Apostolskie 24:15; 1 Koryntian 15:25,26

Konflikty po drodze

Podczas długich podróży apostołów, mających na celu szerzenie radosnej nowiny, wielu nowych chrześcijan zostało przyłączonych do wspólnoty i doceniło Prawdę oraz społeczność z ludem Pańskim. Jednak gdziekolwiek pojawiali się Paweł i jego towarzysze, często pojawiały się uprzedzenia i konflikty. Istniało napięcie między tymi, którzy mocno trzymali się znanych nauk prawa żydowskiego, a tymi, którzy nauczali nowych doktryn Chrystusa Jezusa. W większości przypadków wiele osób słyszało te nauki po raz pierwszy.

Tuż przed wydarzeniami opisanymi w naszym fragmencie Pisma Świętego Paweł i Syłas uciekli nocą z Tesaloniki do Berei (Dz 17,10). Kiedy przybyli na miejsce, zostali błogosławieni przez przyjęcie, jakie zgotowano im w lokalnej synagodze. Byli pod wielkim wrażeniem żywego zainteresowania braci i ich duchowego wzrostu w studiowaniu Słowa

Bożego i zauważyli, że to wyróżnia ich jako „szlachetniejszych” od członków zgromadzenia w Tesalonice.

Godna podziwu cecha

Słowo „szlachetni”, użyte w tym przypadku, wskazuje na godną podziwu jakość umysłu i charakteru, jaką wykazali bracia w Chrystusie w Berei, gdy badali Pisma. Najwyraźniej pragnęli oni przyswoić sobie doktrynę i nauki Prawdy. Lepsze zrozumienie tego fragmentu rozszerza myśl o szlachetności umysłu i zostało tak oddane w innych tłumaczeniach Biblii. Dla porównania czytamy: „Ci byli szlachetniejsi umysłem niż ci w Tesalonice, ponieważ przyjęli słowo z wielką gorliwością, codziennie badając Pisma, aby sprawdzić, czy tak jest. Dlatego wielu z nich uwierzyło, wraz z wieloma wybitnymi greckimi kobietami i mężczyznami”. (Dz 17:11,12). Podkreśla to pragnienie tych braci, aby nie tylko codziennie badać Pisma, ale także starać się je dokładnie i „z wielką gorliwością” analizować i sprawdzać.

Świadectwo Pawła i Piotra

Paweł napomniął braci w kościele w Tesalonice: „Wszystko badajcie, a co dobre – zachowujcie” (1 Tesaloniczan 5:21). Pisząc do swojego ukochanego brata Tymoteusza, apostoł zachęcał go: „Staraj się,

abyś był godny przed Bogiem, jako robotnik, który nie ma się czego wstydzić, który prawidłowo dzieli [traktuje] słowo prawdy” (2 Tymoteusza 2:15). Później napominał: „Trwaj w tym, czego się nauczyłeś i co ci zostało przekazane, mając świadomość, od kogo otrzymałeś naukę, i że od dzieciństwa znasz święte pisma, które mogą cię uczynić mądrym ku zbawieniu przez wiarę w Jezusa Chrystusa. Całe Pismo, natchnione przez Boga, jest bowiem pożyteczne do nauczania, do wykrywania błędów, do poprawiania, do wychowywania w sprawiedliwości, aby człowiek Boży był doskonały, do wszelkiego dobrego dzieła przygotowany” (2 Tymoteusza 3:14-17).

W swoim pierwszym liście apostoł Piotr podobnie napominał: „Jak każdy otrzymał dar, tak nim służcie sobie nawzajem, jako dobrzy szafarze różnorodnej łaski Bożej. Jeśli ktoś przemawia, niech przemawia jako wyrocznie Boże; jeśli ktoś służy, niech służy z mocy, jaką daje Bóg, aby we wszystkim był uwielbiony Bóg przez Jezusa Chrystusa, któremu należy chwała i moc na wieki wieków. Amen”. 1 List Piotra 4:10,11

Gdy przyjęte z właściwym nastawieniem serca, napomnienia i zachęty apostołów Pawła, Piotra i innych pomogły rozwinąć ducha Chrystusowego we wszystkich naśladowcach Pana od czasu

Pięćdziesiątnicy. Obejmuje to bycie właściwymi szafarzami Prawdy, co jest ważną lekcją dla wszystkich chrześcijan, którą powinni naśladować. Jest to szczególnie prawdziwe teraz dla tych, którzy żyją w ostatnich latach tego „obecnego złego świata”. Galacjan 1:4

Wspominając te rzeczy

Wspaniałe słowa Piotra napisane prawie dwa tysiące lat temu nadal są błogosławieństwem dla nas, naśladowców Chrystusa. Głosił on: „Zawsze będę wam o tym przypominał, chociaż już to wiecie i trwacie mocno w prawdzie, której was nauczono. I słuszne jest, abym wam o tym przypominał, dopóki żyję. Nasz Pan Jezus Chrystus pokazał mi bowiem, że wkrótce opuszczę to ziemskie życie, więc będę się starał, abyście zawsze pamiętali o tych rzeczach po moim odejściu. 2 List Piotra 1:12-15

Apostoł nieustannie głosił słowa Prawdy, które otrzymał od naszego Pana Jezusa podczas Jego ziemskiej służby. „Nie podążaliśmy za zmyślonymi bajkami, kiedy głosiliśmy wam moc i przyście [greckie: obecność] naszego Pana Jezusa Chrystusa, ale byliśmy naocznymi świadkami Jego majestatu. Otrzymał bowiem od Boga Ojca cześć i chwałę, gdy z doskonałej chwały dobiegł go głos: „To jest mój Syn umiłowany, w którym mam

upodobanie”. A głos ten, który dobiegł z nieba, usłyszeliśmy, gdy byliśmy z Nim na świętej górze”. 2 List Piotra 1:16-18

Piotr podkreślił ponadto, że otrzymujemy Prawdę za pośrednictwem ducha świętego, mocy i wpływu Boga. „Mamy jeszcze większą pewność co do przesłania głoszonego przez proroków. Musicie zwracać baczną uwagę na to, co napisali, ponieważ ich słowa są jak lampa świecąca w ciemnym miejscu – aż nadejdzie Dzień i Chrystus, Gwiazda Poranna, zabłyśnie w waszych sercach. Przede wszystkim musicie zdać sobie sprawę, że żadne proroctwo w Piśmie Świętym nie pochodziło z własnego zrozumienia proroka ani z ludzkiej inicjatywy. Nie, prorocy ci byli poruszeni przez ducha świętego i mówili od Boga”. 2 List Piotra 1:19-21

W swoim pierwszym liście Piotr jasno stwierdził, że słowa, które wypowiedział, były skierowane do tych, którzy oddali swoje życie w pełnym oddaniu Bogu: „Aby wasza wiara, znacznie cenniejsza niż złoto, które ulega zniszczeniu, choćby nawet było wypróbowane ogniem, okazała się chwalebna, czcigodna i pełna chwały przy pojawieniu się [objawieniu] Jezusa Chrystusa. Którego nie widzieliście, a kochacie; w którego teraz, choć nie widząc, wierzycie, radujecie się radością niewypowiedzianą i pełną chwały: Otrzymując koniec

[wynik lub rezultat] waszej wiary, czyli zbawienie waszych dusz”. 1 List Piotra 1:7-9

Te słowa Prawdy nie zostały objawione nikomu innemu, ani dawnym prorokom, ani nawet aniołom. Wyjaśnił: „O tym zbawieniu prorocy pytali i pilnie badali, którzy prorokowali o łasce, która miała przyjść do was, badając, co lub jaki czas oznaczał Duch Chrystusa, który był w nich, gdy z góry świadczył o cierpieniach Chrystusa i chwale, która miała nastąpić. Im zostało objawione, że nie sobie samym, ale wam służą tym, co teraz głoszą wam ci, którzy głoszą wam ewangelię przez Ducha Świętego zesłanego z nieba, w które aniołowie pragną wniknąć. Dlatego przepaszcie biodra umysłu waszego, bądźcie trzeźwi i miejcie nadzieję do końca na łaskę, która ma być wam dana przy Objawieniu Jezusa Chrystusa”. 1 List Piotra 1:10-13

Mądrość z góry

List Jakuba uważany jest za jeden z najwcześniejszych pism Nowego Testamentu. Przedstawia on nauki, które zostały po raz pierwszy przekazane Żydom, którzy nawrócili się na chrześcijaństwo wkrótce po zakończeniu ziemskiej służby naszego Pana Jezusa. Jakub podkreśla: „Każdy dobry dar i każdy doskonały dar pochodzi z góry, zstępuje od Ojca światel, u którego nie ma

żadnej zmienności ani cienia przemiany”. List Jakuba 1:17

Ojciec Niebieski jest źródłem całej Prawdy i poprzez swojego ducha świętego obdarza swój lud zrozumieniem. „Z własnej woli zrodził nas słowem prawdy, które jest wiecznie żywe (), abyśmy byli jakby pierwocinami Jego stworzeń. Dlatego, moi umiłowani bracia, niech każdy będzie szybki w słuchaniu, powolny w mówieniu, powolny w gniewie”. List Jakuba 1:18,19

Odnosząc się do cudownych darów, jakimi Bóg obdarza swój lud, Jakub zwrócił również uwagę na znaczenie Bożej mądrości, która zawsze jest czysta i święta. „Mądrość, która pochodzi z góry, jest najpierw czysta, potem pokojowa, łagodna i łatwa do przyjęcia, pełna miłosierdzia i dobrych owoców, bez stronnictwa i bez hipokryzji. A owoc sprawiedliwości jest zasiewany w pokoju przez tych, którzy pokój czynią”. List Jakuba 3:17,18

W powyższych wersetach naszą uwagę zwraca fakt, że niebiańska mądrość działa w harmonii z boskim charakterem. Chociaż duch mądrości, który pochodzi z góry, jest pokojowy, apostoł nie przedkładał jego znaczenia nad czystość. Prawdziwa mądrość jest pokojowa tylko wtedy, gdy jest zgodna ze świętością i czystością. Może być w pokoju tylko z tym, co święte. Łagodność wynika z

czystości i jest pokojowa, gdy jest uświęcona przez Prawdę. Niebiańska mądrość raduje się wtedy z bycia „pełną miłosierdzia”, a „dobre owoce” rozwijają się w sercach tych, którzy zostali oświeceni mądrością z góry.

Światło Prawdy

Prorok Izajasz mówi o świetle i jego związku z życiem i Prawdą. Przedstawiając boski cel, pisze: „Prowadzę ślepych drogą, której nie znają, ścieżkami, których nie znają; przed nimi zamieniam ciemność w światło, a kręte drogi w proste. To im uczynię i nie opuszczę ich”. „Ze względu na Syjon nie będę milczał, ze względu na Jerozolimę nie będę spoczął, aż sprawiedliwość jej zabłyśnie jak jasność, a zbawienie jej jak płonąca lampa”. Izajasz 42:16; 62:1

Wiele innych fragmentów Pisma Świętego również zwraca naszą uwagę na szczególny dar światła. „U Ciebie jest źródło życia, w Twoim świetle ujrzymy światło”. „Błogosławiony lud, który zna radosny dźwięk, będzie chodził, Panie, w świetle Twojego oblicza”. „Twoje słowo jest pochodnią dla moich stóp i światłem na mojej ścieżce”. „Ścieżka sprawiedliwych jest jak światło jasne, które świeci coraz jaśniej aż do dnia doskonałego”. Psalm 36:9; 89:15; 119:105; Przysłów 4:18

Jako przewodnik i duchową perspektywę dla naśladowców Chrystusa czytamy: „Nikt nie zapala lampy, a potem jej nie chowa ani nie stawia pod koszem. Lampę stawia się na świeczniku, aby jej światło widzieli wszyscy, którzy wchodzą do domu. Twoje oko jest jak lampa, która oświeca twoje ciało. Kiedy twoje oko jest zdrowe, całe twoje ciało jest wypełnione światłem. Ale kiedy jest chore, twoje ciało wypełnia ciemność. Upewnij się, że światło, które wydaje ci się, że masz, nie jest w rzeczywistości ciemnością. Jeśli jesteś wypełniony światłem, bez ciemnych zakamarków, wtedy całe twoje życie będzie promienne, jakby reflektor wypełniał cię światłem”. Łukasz 11:33-36

Medytacja nad Słowem Bożym

Medytacja jest cechą charakterystyczną chrześcijan, którzy starają się postępować zgodnie z drogami naszego kochającego Ojca Niebieskiego i trwają w Jego Słowie. Wieki przed narodzinami Jezusa psalmista napisał: „Twoje przykazania są moją radością. Twoje świadectwa są sprawiedliwe na wieki; daj mi zrozumienie, abym mógł żyć. Wołałem z całego serca; odpowiedz mi, Panie! Będę przestrzegał Twoich ustaw. Wołałem do Ciebie; wybaw mnie, a będę przestrzegał Twoich świadectw. Wstaję przed porankiem i wołam o pomoc; czekam na Twoje słowa. Moje oczy wyczekują nocnych

strażników, abym mógł medytować nad Twoim słowem”. Psalmy 119:143-148

Psalmista powiedział dalej: „Błogosławiony człowiek, który nie idzie za radą bezbożnych, nie stoi na drodze grzeszników i nie zasiada w gronie szyderców. Ale jego rozkoszą jest prawo Pana i nad Jego prawem rozmyśla dniem i nocą. Będzie jak drzewo zasadzone nad strumieniami wody, które wydaje owoc w swoim czasie , a liście jego nie więdną; i wszystko, co czyni, prosperuje”. Psalmy 1:1-3

W liście do braci hebrajskich apostoł Paweł napisał: „Słowo Boże jest żywe i skuteczne, ostrzejsze niż wszelki miecz obosieczny, przenikające aż do rozdzielenia duszy i ducha, stawów i szpiku, i zdolne osądzić myśli i zamiary serca. Nie ma stworzenia, które byłoby ukryte przed Jego wzrokiem, ale wszystko jest odkryte i odsłonięte przed oczami Tego, z którym mamy do czynienia. Mając więc wielkiego arcykapłana, który przeszedł przez niebiosy, Jezusa, Syna Bożego, trzymajmy się mocno naszego wyznania”. List do Hebrajczyków 4:12-14

Świadeństwo Jezusa

Jezus jasno powiedział, że został posłany, żeby robić to, co chce Ojciec Niebieski, a nie to, co sam chce. Jego pokorne słowa są zapisane w Ewangelii Jana, gdzie czytamy: „Sam z siebie nic nie mogę zrobić. Sądzę tak, jak mi Bóg każe. Dlatego mój sąd jest sprawiedliwy, ponieważ wykonuję wolę tego, który mnie posłał, a nie swoją własną. Gdybym świadczył o sobie samym, moje świadectwo nie byłoby ważne. Ale ktoś inny również świadczy o mnie i zapewniam was, że wszystko, co o mnie mówi, jest prawdą”. Ewangelia Jana 5:30-32

Kiedy Jezus powiedział: „ktoś inny również świadczy o mnie”, miał na myśli Jana Chrzciciela. Był on poprzednikiem Chrystusa i przygotował drogę dla Jego służby. „W rzeczywistości wysłaliście śledczych, aby wysłuchali Jana Chrzciciela, a jego świadectwo o mnie było prawdziwe. Oczywiście nie potrzebuję ludzkich świadków, ale mówię to, abyście zostali zbawieni. Jan był jak płonąca i świecąca lampa, a wy przez chwilę byliście podekscytowani jego przesłaniem. Ale ja mam większe świadectwo niż Jan – moje nauki i cuda. Ojciec dał mi te dzieła do wykonania, a one dowodzą, że to On mnie posłał. A Ojciec, który mnie posłał, sam świadczy o mnie. ... Badacie Pisma, ponieważ sądzą, że w nich macie

życie wieczne. To właśnie te Pisma świadczą o mnie.
Jana 5:33-37,39

Dziedzictwo Berejczyków

Obserwacja apostoła Pawła, że członkowie kościoła w mieście Berea byli szlachetnymi uczniami Biblii, jest pozytywną lekcją dla wszystkich ludzi Pana, o której należy zawsze pamiętać. Ci bracia szczerze wierzyli w nieomyłne Słowo Boże i podkreślali, że jest ono jedynym prawdziwym źródłem zrozumienia. Głęboko doceniali jego wartość i znaczenie jako „tak mówi Pan” jako ostateczny dowód tego, w co wierzyli.

Cytując ponownie nasz tekst początkowy, z innego tłumaczenia, czytamy o dziedzictwie braci z Berei: „Ci Żydzi byli lepiej nastawieni i szlachetniejsi niż ci w Tesalonice, ponieważ byli całkowicie gotowi i przyjęli oraz z radością przyjęli przesłanie dotyczące osiągnięcia przez Chrystusa wiecznego zbawienia w królestwie Bożym, z otwartym umysłem i gorliwością, codziennie badając i sprawdzając Pisma, aby sprawdzić, czy tak jest. Wielu z nich stało się więc wierzącymi, wraz z nielicznymi wybitnymi Grekami, zarówno kobietami, jak i mężczyznami”. Dzieje Apostolskie 17:11,12